

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Philippica II

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

Philippi studium.

Theffalorū defideria.

Refutatio: Non ferui le esse, non aduersari Græcis.

A iudicio auditorū, & à maiori cum breui peroratione.

ad occupationem regionis atque possessionem attinet: rem sanè præclarè gesserunt. Sin honorem & gloriam spectes: turpissimè. Nisi enim Philippus Pylas occupasset: nihil habituri fuisse viderentur. Neque verò hæc eis proposita fuerunt: sed quia & Orchomeno & Coronea potiri cupiebant, neque tamè poterant: ideo hæc omnia tolerarunt. Sunt autem quidam qui dicere audeant, Philippum non vtrò, sed coactum, Thebanis Orchomenū & Coroneam didisse. Ego verò hæc valere iubeo: illud autem scio, non magis ei hæc cura fuisse, quàm vt aditū Thermopylarum occuparet: eamque gloriam consequeretur, vt bellum illud suis armis repressum diceretur, vtque suo arbitratu Pythia administraret. Hæc fuere, quorum ille desiderio potissimum æstuabat. At Theffali neutrum horum voluerunt, vt vel Thebanorum vel Philippi opes auferentur quorum vtrumque sibi periculosum fore præuidebat: sed hæc duo spectarunt, vt & Pylæam, & emolumenta Delphica obtineret: eorumque defiderio, ad eas res Philippo adiutores fuerunt. Sic ob priuata compendia quosque reperietis ad multa facienda esse compulso, quorum nihil in animo habuerunt. Quod quum ita sit: cauendum vobis est. Nunquid igitur harum rerum metu facienda erunt, quæ isti iusserint? tūque eius rei nobis autor es? Minimè verò equidem. Sed nos & nihil indignum nobis facturos, neque bellū confluros, & prudentiæ laudem consequuturos, meamque sententiam esse veram: hæc me confido probaturum. Illos autem, qui confidenter quiduis esse periculi subeundum censent, nec belli clades ob oculos sibi ponant, hæc velim considerare: Nos Oropum Thebanos tenere sinimus. Quod si quis nos roget, ac vera fateri iubeat, quam obrem? Ne bello conflictari sit necessè, respondebimus. Et Philippo nunc ex fœdere Amphipolim concessimus: & Cardianos à Chersonesitis reliquis exemptos esse patimur, & Caria satrapam insulas occupare, Chion & Con. & Rhodum: & Byzantios in mari exceptare naues non prohibemus: ob hoc nimirum, quod pacis tràquillitatem plus commodare putamus, quàm inimicitias & contentiones hisce de causis susceptas. Proinde stultum ac supra modum absurdum fuerit, quum in propriis, & maximè necessariis rebus, singulatim erga quoslibet, nos tales præbuerimus, cum vniuersis de vmbra Delphica nunc belligare.

LIBANII ARGVMENTVM
SECVNDÆ IN PHILIPPVM
orationis.

Summa orationis.

Responsa legatis dâda.

Monet Athenienses hac oratione Orator, Philippum vt hostem suspectum esse habendum: neque pace fidendum nimis, sed expurgandum, & rebus gerendis animum adiciendum, & bellum apparandum esse. Criminatur enim Philippum, vt qui & Atheniensibus & Græcis omnib. insidietur: idque satis ipsius testari facta dicit. Pollicetur etiam se responsurum legatis qui aduenerunt: quod Athenienses æstuabant, cum respondendum esset. Vnde verò illi, & quibus de rebus venerint, etfi in oratione non exprimitur, tamen è Philippicis historiis cognosci potest. Per id enim tempus legatos miserat Philippus ad Athenienses, conquerens, se apud Græcos sine causa traduci, vt qui multa & magna pollicetur, nihil eis præstitisset, negat enim, se vel pollicitum, vel frustratum esse: & ea probari postulat. Atque etiam Messenij & Argiui legatos cum Philippo Athenas miserant, & ipsi criminantes populum, qui Lacedæmonis Peloponnesum opprimentibus & faueret, & adesset: sibi autem de libertate dimicantibus, aduersaretur. Athenienses igitur non habent, quid vel Philippo vel ciuitatibus respondeant. Nam & Lacedæmonis bene cupiant, & Argiuorum ac Messeniorum cum Philip-

A μὲν τὸ πλὴν χώραν ἔχειν, καὶ κληρομιάζει, καὶ ἄλλιστα πείθεσθαι. ὡς δὲ ἢ πρὶν καὶ δόξαν αἰχμαλωτῶν μὴ παρήλθε φίλιππος, οὐδὲν αὐτῶν ἐδόκει εἶναι. ταῦτα δὲ ἐκ ἐβουλόνοιο. ἀλλὰ τὰς τὸν ὄρχομυρον, καὶ τὴν κορώνειαν λαβεῖν ὅπισθ' αὐτῶν, μὴ δὲ μάταια ἢ ταῦτα πάντα ὑπέμεναν. φίλιππον τοίνυν πινὲς μὲν δὴ πῦρ τολμῶσι λέγειν, ὡς οὐκ ἐβούλετο θηβαίοις ὄρχομυρον, καὶ κορώνειαν ὄψιν δοῦναι, ἀλλ' ἦναγκάσθη. ἐγὼ δὲ τοῖς μὲν ἔρρωσθαι λέγω, ἐκείνο δὲ οἶδα ὅτι, οὐ μάλ' ὅσον ταῦτ' ἐμέλλαν αὐτῶν, ἢ τὰς παρ' αὐτοῖς λαβεῖν ἐβούλετο, καὶ τὴν δόξαν τὰ πόλεμου, τὴν δοκεῖν δὲ αὐτὸν κρείσσον εἰληφέναι, καὶ τὰ πύδια δῶναι δὲ ἑαυτῷ καὶ ταῦτ' ἑὸν ἄν μάλιστα ἐγλίχετο. δευτέρω δὲ γε οὐδέτερον ἐβούλετο τοῦτων, οὔτε θηβαίοις, οὔτε τὸν φίλιππον μέγαν ἡγήσασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα ἐφ' ἑαυτοῖς ἠρώμετο εἶναι. τῆς περὶ χάριος δὲ ἐπεθύμου, καὶ τῆς ἐν δελφοῖς πλεονεκτημάτων, ἢ δυοῖν κρείσσον ἡγήσασθαι. τὰ δὲ τούτων γλίχεσθαι, τὰ δὲ συγκατέπεραξαι. τῆς τοίνυν ἰδίων ἐνεκαί κεν οὐδὲν εἰς τὰ πολλὰ προσηγγίζον, ἂν οὐδὲν ἐβούλετο περαξαι. τὸ μὲν τοίνυν ὅτι τοιοῦτόν ἐστι, φιλακτέον ὑμῖν. τὰ κελύδον ἢ μᾶλλον ἄρα δι' ἡμῶν εἶναι, ταῦτα φοβουμένοις, καὶ οὐ ταῦτα κελύδεις; πολλοὺ γὰρ καὶ δέω. ἀλλ' ὡς οὐτε παράξομεν οὐδὲν ἀνάξιον ἡμῶν, αὐτῶν οὐτ' ἔσται πόλεμος, νομῶν τε δόξομεν πᾶσιν ἔχειν, καὶ τὰ δίκαια λέγειν τὰ τ' οἶμαι δεῖξεν. πρὸς ἢ τοῖς θεασέως ὁ ποῦ οἰομένοις ἔσπομεν εἶναι, καὶ μὴ προσεγγίζομεν τὸν πόλεμον ἐκείνα βούλομαι λογισασθαι. ἡμεῖς θηβαίοις ἐὼμην ἔχειν ὡσεπὶν καὶ αἴτις ἔειπετο ἡμᾶς, κελύδεις εἰπεῖν τὰ ληθῆναι, ἢ ἀπὸ μὴ πολεμῶν, φαίμεθα ἂν καὶ φίλιππων καὶ τὰς σιδηρίας, ἀμφιπόλειως ὄψιν ἀποκρήσασθαι, καὶ καρδίας ἐὼμην ἔξω χερρόνησιν ἢ ἄλλων τεταχθῆναι, καὶ τὸν κῆρα τὰς νήσους καὶ τὰ λαμβάνειν, χίον, καὶ κῶ, καὶ ῥόδον, καὶ βυζαντίους κατὰ γενεὰ τὰ πλοῖα. δηλονότι, τὴν ἄπο τῆς ἐπιλύης ἢ συζίας, πλείωνων ἀγαθῶν αἰτίαν εἶναι νομίζοντες, ἢ τὸ πρὸς σὺν καὶ φιλονεικεῖν περὶ τούτων οὐκ οὐκ εὐήθεις, καὶ κομιδῆν χεῖρον, πρὸς ἐκείνοις καὶ ἑνα οὐ πρὸς τῆς πρὸς σὺν ἡμῶν περὶ τῶν οἰκείων, καὶ ἀναγκαστῶν πρὸς ἀπαντας περὶ τῆς ἐν δελφοῖς σκιάς νυκτὶ πολεμῆσαι.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΤΗΡΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ
ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ
ΛΟΓΟΥ.

Παραίνει δὲ τοῦτου τοῦ λόγου τοῖς ἀθῆναισιν ὁ ῥήτωρ, περιεμὸν ἔσπομεν τὸν φίλιππον, καὶ τῆ ἐπιλύης μὴ πρὶν περὶ αὐτοῦ ἀλλὰ ἐγείρεται, καὶ περὶ σέθεν τὸν νομῶν τοῖς περὶ γυμνασίᾳ, καὶ ἀποκρίσσει εἰς πόλεμον. ἐπιβουλεύει γὰρ αἰπῶτα καὶ τοῖς ἀθῆναισιν, καὶ πᾶσι τοῖς ἑλλήσιν τὸν φίλιππον. καὶ τὸ τοῦ αὐτοῦ κατὰ μὲν περὶ τὰς περὶ αὐτοῦ φησίν. ἐπιγίγνεται δὲ καὶ ἀποκρίσεις δώσειν, πρὸς πινὰς ἀποκρίσεις ἡκοντας, ἀποκρίσεων ἢ ἀθῆναισιν, ὅπου τε ἀποκρίσσει δειπῶν δὲ οὐτοῖς, καὶ πρὸς τῶν ἡκουσῶν, ἐν τῷ λόγῳ μὲν οὐ διηγουται, ἐκ δὲ τῶν φίλιππων ἰσοειῶν μετὴν δῶκεται. κατὰ γὰρ τὸν τὸν καμῶν ἐπιμύσει πρὸς βίαις ὁ φίλιππος πρὸς τοῖς ἀθῆναισιν, ἀπὸ μὲν οὖν, ὅτι ἀββάλλουσιν αὐτὸν μάλιστα πρὸς τοῖς ἑλλήσιν, ὡς ἐπαγγελλόμενον αὐτοῖς πολλά καὶ μεγάλα, ἡ ἐβουλόνοιο δὲ οὐδὲν ἢ ἄποκρίσσει φησίν, οὐδὲ ἢ ἡσθῆται, καὶ περὶ τούτων ἐλέγχου ἀπαυτεῖ. ἐπιμύσει δὲ μετὰ φίλιππου, καὶ ἀργείοι καὶ μεσσηνιοὶ πρὸς βίαις εἰς ἀθῆνας, αἰπώμενοι καὶ οὗτοι τὸν δήμον, ὅτι λακεδαίμονιοις, κατὰ δουλομυθίας τὴν πελοπόννησον, οὐνοῖς τὴν καὶ συγκερτεῖ, αὐτοῖς δὲ περὶ ἐλευθερίας πολεμῶσιν, ὡσαυτοῦται. ἀποροσῶν οὐκ οἱ ἀθῆναισιν καὶ πρὸς τὸν φίλιππον ἀποκρίσσει, καὶ πρὸς τὰς πόλεις, ὅτι εὐνοῖ μὲν εἰς λακεδαίμονιοις, καὶ τὴν τῆς ἀργείων καὶ μεσσηνίων μετὰ φίλιππον

του συσπιν, και μισουσι κτ' αποπειουσιν, ου μωδ' αποφραδαται δυναμ...

A po conpirationem, simul & oderunt, & suspectam habent: neque tamen pronunciare audent, recte facere Lacedaemonios. Quod vero ad Philippum attinet, etsi spe frustrati sunt, non tamen ab eo decepti esse videntur.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΛΟΓΟΣ

δύοτες.

Αν, ω ανδρες αθηναιοι, λογοι γιγνωσθησονται, ου μωδ' αποφραδαται δυναμ...

DEMOSTHENIS SECVNDA IN PHILIPPVM

ORATIO VI. HI ERO-NYMO Vuolfio interprete.

VM verba sunt, Athenienses, de Philippi factis & violentia, & pacis violatione perpetua: vestri defensiones & aequas & humanas apparere video: semperque probari orationes eorum, qui Philippum accusarint: sed, ut ingenuè dicam, nihil rectè geri, aut eiusmodi, ut sit illas audire opera pretium.

Arsobinis criminatio

Attentio à reprehensione, & periculo.

Philippu, vt potentè hostem esse metendum, è signis probat.

Vertical text in the left margin, partially obscured by the binding edge, containing fragments of the original text.

est Quæ Thebanis expediūt, nō quæ reipub. nostre agere instituit. Quamobrem tandem? Nimirū quod ad opes & potentiam, quo iure qua iniuria augendam, consilia sua referens, non ad pacem aut tranquillitatem, aut vllam æquitatem: prudenter hoc intelligit, se nostræ ciuitati, nostrisque institutis, nihil eiusmodi posse vel polliceri, vel præstare, quo adducti vos, priuati emolumentis gratia, cæterorum Græcorum aliquos ipsi condone is. Sed & iustitiæ studio, & coniunctæ cum ea re ignominia fuga, & prouidentia rerum, quæ decent omnium: æquè aduersaturos, si quid tale conaretur, ac si bellum gereretis. Thebanos autem putabat, id quod accidit, modo ipsi lucrum facerent, situros, vt suo arbitratu cætera administraret: & ad eō non aduersaturos & prohibuit, vt armis etiam adiuturi essent, si iussisset, & nunc, eodem consilio, de Messeniis & Argiuis bene meretur quæ maxima vestra laus est, Athenienses. Vt enim ex his factis apparet, de solis vobis ita indicatur, vos nullius emolumentis causa, Græcorum defensionem deferturos, nulla gratia, nullo commodo beneuolentiam erga Græcos commuturos. Atque ad eō iurè & de vobis ita sentit, & de Argiuis ac Thebanis aliter: non in hæc modò tempora intuens, sed & superiora considerans. Inuenit enim scilicet, atque audit, vestros maiores, eum eis liceret reliquis imperare Græcis, vt ipsi Regi Perfurum parerent, eam conditionem non modo esse aspernatos, cum Alexander, à quo isti oriundi sunt, ea de re nunciis venisset: sed & urbem deserere maluisse, & nullas pati ærumnas recusasse: talisque res gefisse postea, quas vt omnes celebrare perpetuo gestiunt, sic pro dignitate ornare nemo potuit. Quæ de causa eas & ego iurè prætereo. Maiora enim sunt eorum facinora, quàm quæ oratione explicentur. At Thebanorum & Argiuorum maiores, illos in exercitu fuisse Barbari, hos ei non esse aduersatos. Intellexit igitur, vtrosque priuato commodo fore contentos, non communem Græciæ vilitatem spectaturos. Proinde putauit, se, si vos amicos delegisset, propter iustitiam fuisse delectatum: sin illis se adiunxisset, adiutores habiturum suæ cupiditatis. Ob hæc illos vobis & tunc & nunc præfert. Neque enim remes eis plures adesse videt, quàm vobis: neque neque cum in mediterraneis quoddam inuenit imperium, maritimum imperium & mercatus contemnit: neque oblitus est verborum & pollicitationum, per quas pacem impetrauit. At mehercule, dicat aliquis, eum scire hæc omnia, neque ex auaricia, iisve de causis, quas ego criminer, tum hæc egisse: sed quòd æquiora, quàm nos, Thebani postularint. Verùm hanc vel solum causam ex omnibus ei nunc prætexere non licet. Qui enim Messenam Lacedæmonios relinquere iubet quo pacto Orchomeno & Coronea tum Thebanis tradita, se illa fecisse, quæ æqua esse putaret, simulabit? At verò coactus est? Hoc enim restat scilicet: & præter animi sui sententiam, à Thessalico equitatu, Thebanisque legionibus circumuentus, illa concessit? Bene. Proinde dicunt, Thebanos eis suspectos fore: & fabulantur quidam passim, eum Elateam muniturum. Is verò hæc nondum facit, nec, vt ego iudico, vnquàm faciet. Cum Messeniis autem & Argiuis contra Lacedæmonios impressione non faciet: sed & milites iā eō mittit, & pecuniā suppeditat, & ipse cū magno exercitu expectatur. Igitur eos qui Thebanorū hoīes sūt, Lacedæmonios euertit: quos verò prius ipse perdidit Phocæses, in integrū nūc restituit. Equis ista

Philippum, neque iustitiæ studio, neque coactū, Thebanis amicū esse.

Α σατο; α θυβαίοις, συμφέρει, καὶ ἔχ᾽ αὐτῆ πόλει, ἀράττειν
 ἀρεταίαν. τί δὴ ποτε; ὅτι πρὸς πλεονεξίαν οἶμαι, καὶ τὸ
 πάνθ' ὑφ' ἑαυτῶν ποιήσασθαι τοὺς λογισμοὺς ἔχει τῶν, καὶ
 ἔσθ' ἐπιβουλῶν, ἐστὶν ἡσυχίαν, ἐστὶν δὲ δίκαιον ἐστὶν οἶδε τὸ
 ὄρθως, ὅτι τῆ μηδ' ἡμετέρα πόλει, καὶ τοῖς ἡμετέροις ἡδέ-
 σιν, ἐστὶν αὐτὸ ἐνδείξασθαι τοῦτον, οὐδὲ πείσειν, ὑφ' ἑπι-
 δόντες ὑμεῖς, τῆς ἰδίας ἐνεκα ἀφελείας, τῆρ' ἄλλων πινᾶς.
 ἑλλήνων ἐκείνω ἀρετῶν ἀλλ' ἔτ' δίκαιον λόγον ποιῶ-
 μηροί, καὶ τὸ ἀποδοῦσαν ἀδοξίαν τῶ ἀρετῶν φόβον-
 τες, ἔ πάνθ' ἄ ἀποδοῦσαι ἀποδοῦμαι, ὁμοίως ἐπιπώ-
 σεσθε, αὐτὸ π τοῖσιν ἐπιπώρη ἀρετῶν, ὡς περ' αὐτὸ ἐ πολέ-
 μου ὡς τῶν τοῖς ἡ θηβαίους ἡ γὰρ, ὅτι περ' οὐκ ἐστὶν, αὐτὸ
 τῆρ' ἑαυτοῖς γιγνομένων, τὰ λοιπὰ ἐάσειν, ὅπως βέλτεται
 ἀρετῶν αὐτῶ. ἔ ἔχ' ὅπως ἀπ' ἀρετῶν καὶ ἀγαθῶν ὕστεν,
 ἀλλὰ καὶ συρατοῦσιν, αὐτοῖς κελούσιν, καὶ νῦν τοῖς μεσ-
 σπίνος καὶ τοῖς ἀργείοις, ταῦτα ὑπελήφως, εὐ ποιεῖ ὁ ἡ μέ-
 γιστον ἐστὶ καὶ ὑμῶν ἡγεμόνων, ὡ ἀνδρῶν ἀδύνατοι, κείρι-
 στε γὰρ ἐκ τῶν τῆρ' ἐργῶν, μόνοι τῆρ' πάντων, μηδενὸς αὐ-
 κέρδους τὰ κοινὰ δίκαια τῆρ' ἑλλήνων ἀποδοῦσαι, μηδὲ ἀν-
 ταλλάξασθαι μηδὲ μισθὸν ἀφελείας, τὸ εἰς
 τοῖς ἑλλήνας ἔνοιαν, καὶ μὴ ταῦτ' εἰκότως, καὶ ἀεὶ ὑμῶν
 ἔπος ὑπελήφως, καὶ κατ' ἀργείων καὶ θηβαίων ὡς ἐτίσθ' ἔ-
 μόνον εἰς τὰ παρὲν ἔσθ' ὄσον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπὸ τῶν λογ-
 ζομένων, δέξασθαι γὰρ οἶμαι καὶ ἀκούει, τοῖς μὲν ὑμετέροις
 ἀποδοῦσαι, ἔσθ' αὐτοῖς τῆρ' λοιπῶν ἀρχῶν ἑλλήνων, ὡς τ'
 αὐτοῖς ὑπακούει βασιλεῖ ἔ μόνον ἐκ ἀναρχομένων τ' λό-
 γον τ' τον, ἡνίκα ἡλθεν ἀλέξανδρος ὁ τῶν ἀποδοῦσας πε-
 εὶ τούτων κῆρυξ' ἀλλὰ καὶ τὸ πόλιν ἐκλιπεῖν ἀποδοῦσας
 νοῖς, καὶ παθεῖν ὁ, πῶν ἑσθ' ἀποδοῦσας ἔ μετὰ ταῦτα ἀρε-
 τῶν ταῦτα, ἀ πάντες μὲν ἀεὶ γλήρον ἡ λέγειν, ἀξίως
 δὲ εἰπεῖν ἐστὶν δέδνηται, διότι κατὰ ἀρετῶν ἀρε-
 τῶν, ἐστὶ γὰρ μάλιστα τὰ ἐκείνων ἐργα, ἡ ὡς τῶ λόγῳ τις
 αὐτὸ εἶποι. τοῖς ἡ θηβαίων καὶ ἀργείων ἀποδοῦσας, τοῖς μὲν
 συρατοῦσιν τῶν βαρβάρῳ, τοῖς δ' ἐκ ἐνακτοῦσιν τῶν.
 οἱ δὲ νοῦ ἀμφοτέρους, ἰδία τὸ λυσιτελεῖν ἀγαπήσοντας,
 ἔχ' ὁ, π συνοῖσει κοινῆ τοῖς ἑλλήσι σκελετόμενος, ἡ γὰρ τὸ ἐν, εἰ
 μὲν ὑμᾶς ἐλοιτὸ φίλοις, ὅτι τοῖς δίκαιος ἀνείσεσθαι, εἰ δὲ
 ἐκείνοις ἀποδοῦσαι, σιωπῶντες ἔσθ' αὐτῶ πλεονεξίας, ἀρε-
 τῶν τ' ἐκείνοις ἀπὸ ὑμῶν καὶ τότε καὶ νῦν ἀρετῶν. οὐ γὰρ δὴ
 ἔσθ' ἡρεῖς γὰρ ὄρα πλείους αὐτοῖς ἡ ὑμῶν, ἐνούσας, οὐ δὲ ἐν
 C μὲν τῆ μεσογεία πινὰ ἀρχῶν εἴρηκε, τ' δ' ὅτι τῆ θαλάτ-
 τη καὶ τῆρ' ἐμπορίων ἀφῆσθαι ἐδ' ἀμνημονεῖ τις λόγους.
 ἔ ἡ τῶ ἀποδοῦσας, ἐφ' αἷς τ' εἰρήνης ἔτυχεν, ἀλλὰ καὶ ἡ δία
 εἶποι τις αὐτῶ, ὡς πάντα ταῦτα εἰδὼς, οὐ πλεονεξίας ἐνεκα',
 ἐστὶ ὡν ἐργῶ κατηγορεῖ, τότε ταῦτ' ἀρετῶν ἀλλὰ τῶ δι-
 καιοτέρους ἀξίως τῶ θηβαίους ἡ ἡμᾶς ἀλλὰ τῶτον ἔ μόν-
 νον τῆρ' λόγον πάντων, ἐκ ἐνεκα' αὐτῶ νῦν εἰπεῖν, ὅ γὰρ μεσθ' ἡ
 νῦν λακεδαιμονίους ἀφῆσθαι κελούσιν. πῶς αὐτὸ ὄρθως μόνον
 καὶ ἀποδοῦσας τότε θηβαίους ἀρετῶν τοῖς, τῶ δίκαιον ἀρε-
 τῶν ταῦτ' ἐπ' ἀποδοῦσας, σιωπῶντες, ἀλλ' ἐβιάσθη νῦν δία
 τῶτον γὰρ ἐστὶ ὑπόλοιπον, καὶ ἀρετῶν γὰρ μὲν, τῆρ' ἐστὶ τῶν
 ἰππέων, καὶ τῆρ' θηβαίων ὁ πλεονεξίαν ἐν μέσθ' ἀποδοῦσας,
 σιωπῶντες ταῦτα, καλῶς οὐκοῦν φασὶ μὲν μέλλειν
 ἀπὸς τοῖς θηβαίους αὐτὸν ὑπόλοιπον ἔχειν, ἔ λογοποιῶ-
 σι πῶς ἀρετῶν, ὡς ἐλάττωσαν τῶν ἐστὶ, ὅ γὰρ, ταῦτα μὲν
 μέλλει, καὶ μέλλοσι γὰρ, ὡς ἐργῶ κελῶ τοῖς μεσθ' ἡμῶν
 ἡ καὶ τοῖς ἀργείοις ὅτι τοῖς λακεδαιμονίους σιωπῶ-
 βάλειν οὐ μέλλει. ἀλλὰ καὶ ἐνεκα' εἰσπέμπει, ἔ χεῖ-
 μετ' ἀποδοῦσας, καὶ δυνάμιν μεγάλην ἔχον αὐτοῖς ὅτι ἀποδοῦσας, τοῖς μὲν οὐκ ὄντας ἐθῶν θηβαίων λα-
 κεδαιμονίους, ἀναρετῶν, οἷς δὲ ἀπώλεσαν αὐτοῖς ἀποδοῦσας φωνίας, νῦν σῶζει, καὶ τῶ αὐτῶ πῶς δὲ σιωπῶντες ἐργῶ

Handwritten marginal notes in a smaller script, likely a commentary or continuation of the text, partially obscured by the binding.

μη γδ εδ' αν ηρωμα φιλιππων ουτ' ει τα περ το βια-
 ετις ακων επεσεν ουτ' αν ει νυ απεγνωσκε θηβαις,
 τοις απεινων εχθροις συνεχως εναντιεδλ' ανλ' απ' αν νεν
 ποιει, κακεινα εν περιαιρεσεως δηλος εστι ποιησας εν
 παντων δι' ης θεωρει, οτι παντα παραγματ' ονειδλ' ην η
 πολεως συστατων ην ην εδ' αν αβικης εσπον πνα αυτα,
 νυ γε δη, συμβαινει, λογικεατε γαρ, αρχην βεβηαι. Τυ-
 τε δι' ανταγωνιστας μονοις υπαληφει υμας. αδικει πο-
 λυ ηδη χρονον ην τε το αυτος αρια, σιωσιδεν εαυτα, οδς
 γδ ουσιν η μετεροις εχει χρηδαμ' τουτοις παντα τα αλλα
 ασφαλως κειτη. ει γδ αμφιπολην, ην ποτιδαιον* περ-
 ειθε, ου δι' αν οικου μανειν βεβαιως ηρητο. αμφοτεροι ου
 οιδε, ην εαυτ' υμιν επεβελουσα, ην υμας αιδανομεν, ε-
 ευ φρονειν δι' υμας υπολαμβαιων, δικαίως αν αυτ' μι-
 σειν νομιζοι, ην παρ' εμω, πεισεδαμ' η κενον περοδο-
 κων, εαν κηρον λαβητε, εαν μη περοτερον φραση ποιη-
 σασ. δεξαται ερηρηρον, εφεισκειν οπι τη πολει, θερα-
 πνεει πνας θηβαιων, ην πελοποννησιων τοις ταυτα βλο-
 μηροις* τουτω οδ' εδ' αν ην πολωνεζιαν, τα περοτα αγα-
 πησεν οει. δεξ' η σκαοτη εσπον, ην ην ταυτα εδεν B
 περοφειδαμ' κητοι σωφρονουσι γε κη μαριως, εαρη η
 κηραδειγματα εδεν ιδειν, α κη περος μεσσωιους κη
 περος αρηεις εμοι γ' ειπειν σιωβη βελπον δι' ισως εδεν
 κη περος υμας ειρηδαμ'. πωσ γδ οειδατε, εφλω, αν αδρες
 μεσσωιου, δυχερος ακουεν ελευθιους. ει περ λεγοι κη
 φιλιππου, κητ' εμεινοις τοις χρονοις, οτ' αντεμουσα κη
 αυτοις ηφει, ε παντες οι περοτερον μακεδονιας βασιλεις
 αντεποιουτο. ποτιδαιαν η εδιδου, τοις αθλωνων δαποί-
 κοις* εβαλων ην την μη εχθραν η περος ημας αυτες α-
 νηρητο, την χωραν δι' εμεινοις εδιδου κηρατουδαμ; αρα
 περοδοκων αυτοις τοιαυτα πεισεδαμ, η λεροντος αν π-
 νος πευσαι; ουκ οειδατε γε. αν ομωις εφλω ερω μικρον
 χρονον η αλλοξια κηραποσταμφοι, πολυ της εαυτην
 υπ' εμεινου εσπονταμ, αν ερωσιν, ε κηρατηδεντες
 μονον, αν κη περοδοκων υπ' αλληλων, ην περαθεν-
 τε, ου γδ ασφαλεις η πολιτειας αν περος τοις τυραννοις
 αυταμ λιαν ομυλια. η δι' οι δεπταλοι; αν οειδατε, εφλω, οτε
 αυτην τοις τυραννοις εδεβαλε, κη παλιν νικησαν ην μα-
 ρησιαν εδιδου, περοδοκων η κηρατωσαν νυ δεκα-
 δαρχιαν εσεδαμ παρ αυτοις; η ην πυλαιαν δαποδεντα
 τε τον ταις ιδιαις αυτην περοσοδοις παραρησεδαμ; ουκ εστι
 ταυτα. αν κη μιν, γερονε ταυτα, κη πωσιν εδεν εδεναι. υ-
 μεις δι' εφλω ερω διδεντα μη ην υποχρονουδρον θεωρει-
 τε φιλιππων εδεν ην πατηκοτα δι' ηδη ην κηρα κηρα σμ-
 νον, αν περοθε, αν σωφρονητ' ιδειν, εστι τοινυ ην δι' εφλω
 ερω παντοδαπα ερη ην ταις πολει περος φυλακην ην
 σωτηριαν. οδον κηρα κηρα, κη ταηη, κη ταφει, κη
 παλλα οσα τοιαυτα. ην ταυτα μη εδεν απαντα χειρο-
 ποιητα, ην διαπνης πολλης περοσειταμ. εν δε η κοινον η
 φυσις ην ευ φρονουμτων εν εαυτη κειτη φυλακτηριον.
 ο πασι μη εδεν αγαδον κη σωτηριον, μαλιστα η τοις
 πληθεισι περος τοις τυραννοις. η ουκ εδεν ην απισια. ταυ-
 τω φυλακτητε ταυτης αντηχεατε. εαν ταυτω σωζητε, ε-
 δει δεινον μη πασητε. η ουκ ζητετε, εφλω, ελδουθριαν;
 ειτ' ουκ ορατε φιλιππων αλλοξιωτατας ταυτη κη τας
 περοσηρειας εχοντα βασιλδου γδ κη τυραννοσ απας, ε-
 χθεσ ελδουθρια, ε νομοις εναντιοσ. ου φυλαξεατε, οπως
 εφλω, μη περοθεμου ζητουμτες απαλλαγημω, δεαποτην ερητε, ταυτα ακουσαντες εμεινοι, κη δορυβουμτες ως
 ερωσιν λεγεαμ, ην πολλοις ετεροις λογοις ην κηρα ην περοθεω, ε παρητος εμου, ε παλιν υστερον ακουσαντες, ως

A credat? Ego vero existimo Philippum, neque si prima
 coactus fecisset, neque si nunc eis diffideret, eorum
 hostibus continenter aduersaturum: sed ex his quae
 nunc facit, illa etiã consilio se fecisse declarat. Quod
 si quis recte aestimet, ex omnibus perspiciet, eum
 hac instruere & moliri contra nostram republicam:
 idque nunc necessariò quodammodo ei vsuuenit.
 Quod hoc modo intelligetis: Imperare vult, in eo
 autem vos solos eos esse putat, qui possint aduersari:
 iniurius est longo iam tempore, cuius ipse rei sibi est
 optimè conscius. Iis enim quae nobis crepta tenet,
 vitur ad caetera omnia in tuto collocanda. Nam si
 Amphipolim & Potidæam amitteret: nec domi se
 tutò posse manere duceret. Vtrunque igitur scit, &
 se vobis insidiari, & vos id animaduertere. Cum au-
 tem vos cordatos esse putet: se inrè vobis esse odio
 existimat, & cõcitatus est, malum se accepturum pu-
 tans, si occasionem nanciscamini, nisi ipse antever-
 terit. Propterea vigilat, imminet urbi, colit Theba-
 norum quosdam & Peloponnesium, qui illis assen-
 tiuntur: quos vt propter avaritiam in hoc rerum sta-
 tu acqui- turos putat: sic propter ingenij stuporem,
 nihil eorum quae sequentur, prospècturos. Ac si qui
 vel mediocri prudentia sunt, euidèntia iis exempla
 est cernere: quae cum res ita ferret, & apud Messe-
 nios, & apud Argiuos retuli. Praestat autem fortas-
 se vobis etiã exponi eadem. Quam agrè, inquam,
 Messenij audituros fuisse putatis Olynthios, si quis
 in Philippum dixisset illis temporibus, cum Anthe-
 mumtem eis cõcederet, quam urbè sibi omnes prio-
 res Macedoniae Reges vendicarent? cum Potidæam
 donaret, Atheniensium colonis eieciis? cum & no-
 stras inimicitias ipse susciperet, & prouinciam illis
 fruendam daret? Nunquid expectasse, ita secum a-
 ctum iri, aut aliquo dicente credituros? Ne verò pu-
 tetis. Sed tamen, inquam, cum exiguo tempore alie-
 nae terrae fructus perciperent, longo suapte priuan-
 tur ab eo, turpiter eieciis, non victi tantum, sed & pro-
 diti alij ab aliis, & venditi. Neque enim tuta est li-
 beris ciuitatibus nimia ista tyrannorum familiarita-
 tas. Quid porò Thessali? Nū putatis, inquam, cum
 eorum tyrannos eieceret, & rursus, cum Nicæam &
 Magnèiam daret, expectasse decurionatum fore a-
 pud se, nunc receptum? aut qui Pylæam reddidisset,
 cum priuatos ipsorum redditus intercepturum? Ne-
 quaquam credidissent. Sed tamen facta sunt haec, &
 in conspectu omnibus. Vos autem, inquam, largien-
 tem & pollicentem spectatis Philippum: eum autè
 cum vos iam deceperit, & in fraudem pellexerit, de-
 precamini, si sapitis, ne videatis. Sunt, quidem certè,
 in quâ, varia reperta ad vrbium custodiã & defensionè,
 veluti aggeres & mœnia & fossae, & quae sũt eius ge-
 neris alia: quae omnia manu sũt, & magnos sũptus
 postulat. Vnũ autè quoddam cõmune animus pru-
 dentiu in semetipso possidet praesidiũ, quod cum om-
 nibus bono est & salutare, tum vel maximè liberis
 ciuitatibus cõtra tyrãnos. Quodnam igitur illud est?
 Diffidentia. Hanc custodite, hanc amplectimini: hãc
 si conseruabitis, extra omne periculum eritis. Quid
 verò queritis, inquam? libertatem? An verò non vi-
 detis, Philippum alienissimas huic vel appellatio-
 nes habere? Rex enim & tyrãnos omnis, est liberta-
 tis inimicus, & legibus infestus. Non prospicie-
 tis, inquam, ne dum belli finem queritis, dominum
 inueniatis? His illi auditis, & applaudentes vt re-
 ctè dictis, & multis etiã aliis orationibus à legat-
 is, & praesente me, & denuò post habitis, vt credi-

Ab exem-
 plis Olyn-
 thiorũ &
 Thessalo-
 rũ, quae a-
 pud Messe-
 nios & Ar-
 giuos com-
 memora-
 rit.

Accommo-
 dat narra-
 tionem ad
 communi-
 tionem A-
 theniensiu.

bile est, nihil magis auellentur à Philippi amicitia eiusve pollicitationibus. Neque hoc est absurdum, si Messenij & Peloponenses quidam contra ea quæ animo esse optima perspiciunt, aliquid agent: sed vos ipsi, qui & intelligitis ipsi, & è nostris concionibus auditis, vobis insidias fieri, vos circumvallari, quæ iam vestra focordia est, omnibus his, vt mihi videtur, nec opinantes opprimemini. Sic breuis voluptas & ocium plus valet aliquando, post se- cutura vtilitate. Ac de ijs quidē que vobis agēdasint, ipsi deinceps seorsim deliberabitis, si sapieris. Que verò nunc respondere possitis, vt vestra decreta re- cta esse videantur, ea iam dicam. Equum esset, Athe- nieneses, eos qui pollicitationes attulerunt, quibus adducti pacem fecistis, citari. Neque enim ipse vn- quam sustinuissem obire legationem, neque vos, sa- tis scio, belligerare desissetis, si ita acturum Philip- pum, pace impetrata, putassetis. Nam quæ tum dice- bantur, multum ab his diffidebant. Et rursus alios citari est æquum. Quos? Eos qui, cum ego, facta iam pace, à posteriore legatione quæ ad exigendum iu- ramentum missa erat, reuersus, fucum reipub. fieri B sentiens, hæc prædicebam, & intercedebam & Py- las atque Phocenses amittit non sinebam, dicebant: Me, qui aquam potarem, non iniuria difficilem & morosum esse hominem: Philippum autem, quod optaretis vos, si intra Pylas progressus esset, factu- rum, &, tum Tespias & Plataas muniturum, tum Thebanorum ferociam repressurum, tum Cherfo- nesum suis sumptibus perfossurum, tum Eubæam & Oropum pro Amphipoli vobis redditurum. Nam hæc omnia hic pro suggesto, sat scio, memini- stis esse dicta, quanquam parum acres in animadu- uertendis improborum iniuriis. Et quod est om- nium turpissimum, etiam pesteros, ad quos eius spei quam vos habetis, pertinet hæreditas, eadem pace implicastis. Usque aded in fraudem estis illecti. Quid igitur hæc nunc dico? & illos citari iubeo? E- go, ita medijs ament, verum apud vos liberè dicam, & non dissimulabo: non vt in conuicium delapsus, efficiam vt ego vicissim conuiciis apud vos inceslar- iis autem qui ab initio mihi infesti fuerunt, nouam præbeam occasionem aliquid accipiendi à Philip- po, neque vt frustra garriam: sed quod aliquando vobis molestiora fore Philippi facta puto, quam nunc. Rem enim progredi video: neque sanè velim cōiecturas meas esse veras: sed vereor ne id iam ni- mis in propinquo sit. Quando igitur vobis non iam liberum erit, ea quæ eueniunt negligere: neque, ista contra vos parari & strui, ex me audietis, aut alio quopiam, sed ipsi omnia videbitis, & probè scietis: iracundos & asperos fore vos existimo. Vereor au- tem, ne, cum ea legati reticuerint, ob quæ se largi- tionibus corruptos esse sciunt, iis qui ea quæ per- istos perierunt, instaurare conantur, vestram experiri iracundiam vsuueniat: cum videam quosdam ferè non in fontes, sed in proximos quosque potissimum iræ dirigere impetum. Dum igitur res differtur, & comparatur, & alius alium exaudimus, vnumquem- que vestrum, licet probè gnarum, tamen commo- nefactū volo, quis ille sit qui Phocenses & Pylas vo- bis deferendas suaserit: quibus ille potitus, via poti- tus est & in Atticā, & in Peloponnesum inuadēdi: eo- que rē redegit, vt vobis nō iā de tuendo iure Græco- rum & prouinciis defendēdis cōsultādū sit: sed de pa- trij soli agris, & bello Atticæ imminēte: quod vbi a-

Transfido ad respon- su, qua a- mulos per stringit, Philippi metu exag- getans.

Excusatio liberioris orationis, & grauis admonitio cum in se- ctatione A schini.

ἔοικεν οὐδὲν μάλλον ἀποχρήσονται τῆς φιλιππου φιλίας. οὐδὲ ἀνὲς παρὰ γέλλει. καὶ οὐ τὸ ἔστιν ἀποπνεῖσαι μᾶλλον ἢ νιοὶ καὶ πελοποννησίων τινές, παρὰ ἂν πρὸς λογισμὸν βελ- πιὰ ὀρεσθῆ, τὴν ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἀλλ᾽ ὑμῶν αὐτῶν, οἱ καὶ συμνεν- τες αὐτοῖς, καὶ τῆς λεγόντων ἀκούοντες ἡμῶν, ὡς ἔπιβου- λωθεῖτε, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, πάντα ταῦτα ὑπομέναντες. οὐτως ἢ παρ᾽ αὐτῶν ἡδονὴ καὶ βραδείη μείζων ἰσχύει τῆς πρὸς ὑμῶν σπουδαίῳ μελέντος. ὡς μὲν δὴ τῆς, μὴν παρ᾽ ἑαυ- τῶν, καὶ ὑμῶν αὐτῶν ὑπερὸν βουλοῦσθε, αὐτὸ σφρα- γῆτε. ἂν ἢ νῦν ἀποκρινάμενοι τὰ δέοντα αἰετῆ ἐψηφισ- μένοι ταῦτα ἡδὴ λέξω. ἡμῶν οὐδὲν δίκαιον, ὡς ἀνδρες ἀ- θηναῖοι, τοῖς ἐνεγκρίτοις ταῖς ὑποθέσεσιν, ἐφ᾽ αἷς ἐπέδρα- τε ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην, καλεῖν. οὐτε γὰρ αὐτοῖς αὐτῶν ὑπέμεινα παρ᾽ ἑαυτῶν, ἔπε αὐτοῖς εὐδοκίαν, ὅτι ἐπαύ- σιατε πολέμου ἔτι εἰ τοιαῦτα ἀφ᾽ ἑαυτῶν τυχόντα εἰρή- νης φιλιππου ὄρεσθαι. ἀλλ᾽ ἡμῶν πάλιν τούτων ἀφ᾽ ἑαυτῶν τὰ τότε λεγόμενα, καὶ πάλιν γ᾽ ἐτέροις καλεῖν τινάς, τοῖς λέ- γοντάς, ὅτι ἐγὼ γερουσίας ἡδὴ τῆς εἰρήνης, ὅτι τῆς ὑπε- ρῆς ἡμῶν παρ᾽ ἑαυτῶν, τῆς ὅτι τοῖς ἔμοις, αἰσθόμενος φανακίσομαι τὴν πόλιν, παρ᾽ ἑαυτῶν καὶ διεκτινέ- μιν, καὶ οἱ εἶον παρ᾽ ἑαυτῶν πύλας, εἰς φωνέας ἐρησίας. ὡς ἐγὼ μὲν ὑδωρ πῖναι, εὐκότως δύσκολος καὶ δύστροφος εἰ- μί τις ἀνθρώπος φιλιππος ὅστις ὄρεσθαι ἀπὸ ὑμῶν, εἰς παρ᾽ ἑαυτῶν ἀφ᾽ ἑαυτῶν, καὶ θεσπιάς, μὲν καὶ πλαταιάς τει- χεῖς θεβαίας δὲ παύσει τῆς ὑβείας, χερρόνησον ἢ, τοῖς αὐτῶν τέλει διορύξει δόβαιαν ἢ καὶ τὸν ὠρεπὸν αὐτῶν ἀμ- φιπόλιος ὑμῶν ἀποδώσει. ταῦτα γὰρ ἀπαντὰ ὅτι τῆς βή- ματος ἐν ταῦτο μνημονόετε οἱ δὲ ὅτι ῥηθέντα, καὶ περ ὄντες οὐ δεινοὶ τοῖς ἀδικουῦσας μεμνήσθαι, καὶ τὸ πᾶν- των ἀίχισον, καὶ τοῖς ἐγγύοις παρ᾽ ἑαυτῶν ἐλπίδας τὴν αὐτῶν εἰρήνην εἶναι ταῦτα παρ᾽ ἑαυτῶν φησὶσατε. ἔπειτα τι- λέως ὑπήχθητε. τῆς δὴ ταῦτα νῦν λέγω, καὶ καλεῖν σι- μὴ δὲν τοῦτο; ἐγὼ ἢ τοῖς θεοῖς τάλιηδὴ μετὰ παρ᾽ ἑαυ- τῶν εἶσθαι παρ᾽ ὑμῶν, καὶ οὐκ ἀποκρύψασθαι, οὐχ ἵνα εἰς λοιδορίας ἐμπέσων, ἐμαυτῶν μὲν ἔξισου λόγον παρ᾽ ὑ- μῶν ποιήσω, τοῖς δὲ ἐμοὶ παρ᾽ ἑαυτῶν ὑμῶν ἔξισου, καὶ νῦν παρ᾽ ἑαυτῶν παρ᾽ ἑαυτῶν τῆς πάλιν γὰρ πρὸς βίβην ὡς φησὶ φιλιππου ἔσθαι ἵνα τὴν ἀλλὰ ἀδολογῶ ἀλλ᾽ οἱ μὲν παρ᾽ ὑμῶν λυπήσων ἀπὸ φιλιππου παρ᾽ ἑαυτῶν. μάλλον ἢ τὰ νῦν. τὰ γὰρ παρ᾽ ἑαυτῶν ὄρεσθαι παρ᾽ ἑαυτῶν, καὶ γὰρ βουλοῦμαι μὲν ἀπὸ εἰσάξει ὄρεσθαι: φοβούμαι ἢ μὴ λίαν ἐγγύς ἢ τῆς ἡδὴ ὄταν οὐ μὴ ἐξῆς ὑμῶν ἀμελεῖν ἔξου- σία γίγηται τῆς συμβαινόντων, μὴ δὲ αἰούνη, ὅτι ταῦτα ἐφ᾽ ὑμῶν ἔστιν, ἐμοῦ. μὴ δὲ τῆς δεινῆς. ἀλλ᾽ αὐτοῖς πάν- τα ὄρεσθαι, καὶ δὲ εἰδῆτε ὄρεσθαι καὶ φωνέας ὑμῶν ἔσεσθαι νομίζω. φοβούμαι ἢ μὴ τῆς παρ᾽ ἑαυτῶν σέσποπτικῶν, ἐφ᾽ οἷς αὐτοῖς συμπίσται δεδωκεν δικηκόσι, τοῖς ἐπανορθοῦν τῆς παρ᾽ ἑαυτῶν τῆς δὲ τούτοις ἀπολωλότων, τῆς παρ᾽ ὑ- μῶν ὄρεσθαι παρ᾽ ἑαυτῶν συμβῆ. ὄρεσθαι γὰρ ὡς τὰ πολλὰ ἐπίου, ἐκ εἰς τὸ αἰπίου, ἀλλ᾽ εἰς τοῖς ὑπὸ χεῖρα μάλιστα τὴν ὄρεσθαι ἀφ᾽ ἑαυτῶν. ἔως οὐδὲ ἢ μέλλοι καὶ συμπίσται τὰ παρ᾽ ἑαυτῶν, καὶ κατακούσθαι ἀλλήλων: ἔκαστοι ὑμῶν, καὶ περ ἀπειθῶς εἰδῶν, ὁμοῦς ἐπαγαμνήσθαι βέλομαι. τῆς ὁ φωνέας πείσας ὑμῶν καὶ πύλας παρ᾽ ἑαυτῶν κατὰ τῆς ἐκείνου κύριος, τῆς ὅτι τὴν ἀπὸ πύλας ὄρεσθαι, καὶ τῆς εἰς πε- λοπόννησον κύριος γέροντες καὶ πεποιθῆν ὑμῶν, μὴ τὰ παρ᾽ ἑαυτῶν ἐλλυμικῶν δικαίων, μὴ δὲ ὑπὸ τῆς ἐξῶ παρ᾽ ἑαυτῶν πύλας τὴν βουλοῦμαι ἀλλ᾽ ὑπὸ τῆς ἐν τῆς χώρας, καὶ τῆς παρ᾽ ἑαυτῶν τὴν ἀπὸ πύλας παρ᾽ ἑαυτῶν, ὅς λυπήσει μὲν ἑαυτῶν ἐ- πιδεῖν

των ἐπὶ τὴν βουλοῦμαι ἀλλ᾽ ὑπὸ τῆς ἐν τῆς χώρας, καὶ τῆς παρ᾽ ἑαυτῶν τὴν ἀπὸ πύλας παρ᾽ ἑαυτῶν, ὅς λυπήσει μὲν ἑαυτῶν ἐ- πιδεῖν

πειδὴν παρῆ' ἔρχομε δὲ εἰ ἐπειμὴ τῆ ἡμέρας. εἰ γὰρ μὴ πα-
ραιροῦσθε περὶ ὑμῶν οὐδὲν αὐτῶ τῆ πόλει φερέμεθα.
οὐτὲ γὰρ ναυσὶ δῆπου κρατήσας, εἰς τὴν ἀστυκίαν ἦλθεν
αὐτῶτε σὺν φίλιππος· οὐτὲ περὶ βασιζόν ἑσπέραι
πύλας καὶ φωνέας ἀλλ' ἢ τὰ δίκαια ἀν' ἐσπίει, καὶ τὴν
εἰρήνην ἀγωνήσυχον εἶχεν. ἢ φερέμεθα αὐτῶ εἰς ὁ-
μοίω πολέμῳ. εἰ δὲ οὐτὲ φερέμεθα τῆς εἰρήνης ἐπεθύ-
μισα. αὐτῶ οὐκ, ὡς ἂν ὑπομνήσασθαι, καὶ ἰκανῶς εἴρηται.
ὡς εἰ αὐτῶ δεξαμένῳ μάλιστα ἀκρίβως μὴ γένοιτο ὡ πάν-
τες θναί. οὐδὲνα γὰρ βουλομένῳ αὐτῶ ἔγωγε, οὐδὲ εἰ δὲ-
κμος εἰς ἀπολωλένα, μὴ τὲ πάντων κινδύου, καὶ τῆς
ζημίας δίκην ὑποχρεῖν.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ
πρὸς τῆς ἀλονήσου
λόγου.

Οὐτὸν ἔλεγχος, ὅτι φερέμεθα μὴ πρὸς ἀλονήσου· τὰ μὲν δὲ ὁρ-
δοῦτε ἐπιπράξαι, πρὸς τὴν ἀστυκίαν τὴν φίλιππου, πε-
πρωτοῖ φερέμεθα τοῖς ἀθλιωταῖς ὁπισθῶν, πρὸς πρὸν εἰς
λεξιμα. ὅτι ἐν τῶ τῶ τῶ ἀλονήσου, ἢ τῆς αὐτῶ τῶ ἀστυ-
κίαν ἀρχαίον κτήμα. εἰ δὲ τῶ φίλιππου κληροῖ, ὑπολήσειν κα-
τήχοντες ἐκλαβόν ὁ φίλιππος. ἀπαιτοῖ μὴ τοῖς ἀθλιωταῖς τὴν
ῆσπον, ἐκ δὲ ἀδύνατον ἑαυτῶ γὰρ εἶναι φησιν. αἰτῶσι δὲ, ὡς ἔχοντες δά-
σειν, ὅτι λόγος, οὐ φερέμεθα δημοστένοισι εἶ. δημοστένοισι, καὶ
ἢ τῆς συνδέσεως ἀμείνια, πολὺ τὸν δημοστένον ὑποχρεῖται ὑ-
πον ἀνεμῶν τε, καὶ ἀφελουμένη φερέμεθα τὴν ἰδέαν τῆς ῆσπον
καὶ μὴ μὴ, καὶ τὸ ὅτι τῶ τῶ ῆσπον, οὐ μὴ μὴ μὴ ῆσπον, τῶ
νόσπον εἶναι τὸν λόγον, εἰπὼρ ὑμῶν τὸν ἐπιφύλλον ἐν τῆς κερταρίας,
καὶ μὴ ἐν τῆς πέρνας κατὰ περὶ μὴ ῆσπον φορέτε. ὁ αὐτῶ γὰρ δημο-
στένοισι, εἰσὶν ἀπὸ τῆς ῆσπον, τῶ δὲ ὅτι εἰς, καὶ λοιδορία μέ-
τε οὐκ ἔχουσα. εὐτελεία τε αὐτῶ δεινῶ φερέμεθα κατὰ τὴν ἔρημ-
κίαν. φερέμεθα ἢ τούτοις, καὶ οὐκ εἶναι τὸ νομίζον ἐν τῆς κερταρίας ἐ-
χον τοῖς ἀθλιωταῖς τὸν ἐπιφύλλον. ὑπολήσειν ἢ καὶ εἰ φερέμεθα
ῆσπον τὸν λόγον, ὡς οὐτὲ ῆσπον καὶ περὶ ἀρκαστὸ γὰρ πινε ἔντα ἢ
ῆσπον, ὡς τῆς ἰδέας τῆς ῆσπον (τοιαύτη γὰρ κείνη) καὶ ἀπὸ τῆς
φερέμεθα αὐτῶν, κατὰ καλλίππου γὰρ τῶ πτωχίας, φησὶν ὁ τὸν λόγον γε-
γραφῶς, ἀπὸ μὴ ῆσπον γραφῶν φερέμεθα φησὶν, φαίνεται δὲ, οὐκ ὁ δη-
μοστένοισι, ὅτι ῆσπον, τῶ κατὰ τῶ καλλίππου γραφῶν ἐπι-
σημῶς. ἢ δὲ αἰ, ἀλλ' ὁ λόγος συμβουλευεῖ πρὸς τῆς ἀλονήσου τοῖς
ἀθλιωταῖς, μὴ λαμβάνειν αὐτῶν, ἀλλ' ἀπολαμβάνειν καὶ φερέμεθα
πρὸς τῆς ὁμοστένοισι. ταῦτα ἢ αἰσχύνει φησὶ τὸν δημοστένον
συμβουλευεῖ κείνη τοῖς ἀθλιωταῖς. εἰ τὰ τῶ τῶ, δὲ αὐτῶ γὰρ τῶ
αὐτῶ πρὸς τῶ συμβουλιῶ καὶ δημοστένοισι καὶ ῆσπον, ἐπεὶ
καὶ τὰ αἰσῶ, τῆς αὐτῶ ἢ τῶ πολιτείας περὶ αἰσῶς, καὶ τοῖς
φίλιππος τῶ ῆσπον ἀντέλεγον. καὶ μὴ μὴ καὶ ὁ δημοστέ-
νος τῶ ῆσπον, ὡς καὶ φερέμεθα οὐκ αὐτῶ, καὶ αὐτῶ
χέοντες τῶ μακρόν δὲ λόγον, ὅτι ὁ αὐτῶ τῶ δημοστένοισι λόγος ὁ
πρὸς τῆς ἀλονήσου ῆσπον, οὐ τῶ φερέμεθα δὲ οὐκ ὄντες, τὸν ἐυ-
ρεδόντα φερέμεθα αὐτῶ ἀφορμῶν ἔχοντες τὸ, πρὸς ἀλονήσου λό-
γον ἔρποντα τῶ ῆσπον οὐκ ἢ δὲ ἔξεται ζῶντες, εἰ τῶ τῶ εἶναι
τὸν κείνου.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ
Ο ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΟ-
νήσου λόγος.

Αἰσῶς ἀθλιωταῖοι οὐκ ἔσιν ὅπως αἰ αἰ-
πίη, ἀς φίλιππος αἰπάται, τοῖς ὑπὸ
τῆς δικαίαν φερέμεθα ὑμῶν λέγοντας, καλύ-
πουσι, συμβούλοις ἡμῶν γίνεσθαι, ὑπὸ
τῆς ὑμῶν συμφερότων. δεινὸν γὰρ αὐτῶ εἶναι, εἰ τῶ ὅτι

A derit, vestrum unicuique molestum erit, sed illo die
factum est. Nisi enim tum decepti effectis vos, respu-
blica non laboraret. neque enim navali bello supe-
rior, classe unquam in Atticam venisset. Philippus
neque itinere pedestri supra Pylas & Phocenses per-
vassisset: sed aut aqua fecisset, & servata pace quievisset:
aut evestigio bello esset non minore circum-
ventus, quam id fuit, propter quod tum prius pa-
cem expetiverat. Hæc igitur, ut admonendi gratia,
nunc dixisse sufficiat: abut autem, idque Diu omnes
prohibeant, ne experiundo certissime comprobentur.
Neminem enim velim equidem, etiam exitio sit
dignus, cum omnium periculo & damno, suæ im-
probitatis dare pœnas.

LIBANII ARGVMEN-
TVM IN ORATIO-
nem de Haloneso.

Inscribitur hæc oratio, De Haloneso: sed rectius fortasse
Ikeronho ad Philippi epistolam, diceretur. Scripsit enim
is ad Athenienses, multisque de rebus disseruerat in
quo numero fuit etiam Halonesus, quæ cum antequam Athenien-
sium esset Philippi temporibus a latronibus tenebatur.
quibus Philippus eiectis reperentibus Atheniensibus in-
sulam, non reddidit, quod suam esse dicit: petentibus eam da-
turum pollicetur. Neque vero oratio mihi videtur esse De-
mosthenis: idque tum ex genere dictionis, tum ex composi-
tionis concentu potest animadverti quæ a forma Demosthe-
nis longe recedunt: quum & remissa sint, & dissoluta omni-
no: quod ab oratoris nostri dicendi genere abhorret. Quin
illud etiam dictum in fine orationis (Si modo vos cerebrum
in temporibus, & non in calcibus conculcatum geritis) non
vanum testimonio est, adulterinam esse hæc orationem. Nam
Demosthenes libertate quidem in dicendo solet uti: sed hæc
contumelia est, & conuicium excedens modum. Præterea
perquam vilis inest elocutio, & ineptum est existimare ho-
mines in temporibus habere cerebrum. Atque adeo veteres
quoque hæc orationem non esse nostri oratoris, suspicati
sunt: & deprehendere quidam, esse eam Hegesippi forma ser-
monis considerata (is enim talivsus est & rebus ipsis. Nam
huius orationis scriptor, se Callippum Præanensem violara-
rum legum reum fecisse dicit. Constat autem Callippum
non a Demosthene, sed ab Hegesippo fuisse accusatum. At-
qui, dicit aliquis, hæc oratio suadet Atheniensibus, ut Halo-
nesum non accipiant, sed recipiant & controversia nominis
torquetur: Aeschines autem hæc Demosthenem consuluisset
dicit Atheniensibus. Quid tum postea? Nihil enim prohi-
bet, quò minus idem consilium & Demosthenes & Heges-
ippus Atheniensibus dederint. Nam & alioqui idem in re-
publica pereda insitutum se quebantur, & oratoribus Philip-
pi studiofis adversabantur. Meminit ipse etiam Demosthe-
nes Hegesippi, ut collega sui in obeunda legatione qui Ma-
cedoni se opposuerit. Perspicuum igitur est, quum oratio De-
mosthenis de Haloneso habita non extaret, sed perisset: a-
liquos eam quæ inventa est, illi tribuisse: hæc de re ductos,
quòd Demosthenes orationem de Haloneso habuisset: ne-
que scrutatos esse diligentius, an hæc esse videretur illa scri-
pta per eum oratio.

DEMOSTHENIS SI-
VE (VT LIBANIVS VULT) HE-
gesippi oratio, VII. de Haloneso:
Hieronymo Vuolfio interprete.

Minime committendum est, Athenien-
ses, ut propter ea crimina, quæ Philip-
pus iis qui ius & causam vestram de-
fendunt, obiicit, à dando vobis vti-
li consilio prohibeamur. Non veni-
endum enim fuerit, missis ab eo literis, liberè pro-

oratio
de philippi
epistolam
scripsit enim
is ad athenienses
multisque de
rebus disseruerat
in quo numero
fuit etiam
halonesus

Halonesus
orationem
hæc hegesippi
est potius
quam demo-
sthenis

idem a demosthene
et hegesippo
atheniensibus
dederint

sui com-
mendatio,
& crimina
vobis philippi